

## Arrest

nr. 224 971 van 14 augustus 2019  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. Sakhi MIR-BAZ  
Broustinlaan 88/1  
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MIR-BAZ, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 oktober 2015 België binnen met een internationaal paspoort en verzoekt op 19 januari 2017 om internationale bescherming.

Op 10 februari 2017 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>). Bij arrest nr. 182 628 van 22 februari 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de

Raad) bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op 6 augustus 2018 wordt het dossier inzake verzoekers verzoek om internationale bescherming aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) overgemaakt.

Op 20 november 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 november 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de hoofdstad Kabul. U bent geboren op 27 april 1981. U woonde tot u ongeveer dertien à vijftien jaar oud was in Kabul en verhuisde daarna samen met uw familie naar Peshawar (Pakistan) omwille van de gevechten in Afghanistan. U leefde zo'n twaalf jaar in Pakistan toen u in 2005 of 2006 naar Afghanistan terugkeerde en opnieuw in Kabul ging wonen. Hier woonde u tot aan uw vertrek uit Afghanistan in februari 2008.*

*Na uw terugkeer uit Pakistan vond u werk in Kabul in een 'guesthouse', waar u als kok werkte. Op een dag stond u te wachten na het werk op een taxi, toen een witte auto voor u stopte en u meenam. Hoewel de chauffeur u zei dat hij u zou meenemen naar huis, merkte u op dat hij niet de juiste weg volgde. U uitte uw ongenoegen, waarop een andere passagier een wapen trok en nog een andere u een doek voor de mond hield. U verloor hierop het bewustzijn.*

*U werd opnieuw wakker in een kamer met twee onbekende gewapende mannen die bij de Taliban hoorden. U sprak hen aan maar ze zeiden dat u moest wachten op de komst van hun leider. Deze kwam de volgende dag aan en stelde u een eis. U zou een doos met explosieven ontvangen en deze afzetten in het guesthouse waar u werkte. Gezien u er werkzaam was zou u gemakkelijk door de veiligheidscontrole passeren. De Taliban dreigden ermee uw familie te vermoorden indien u niet inging op hun eis. U vroeg hen twintig dagen tot een maand bedenktijd. U kreeg een week.*

*Na een week kwam hun leider terug met de vraag of u een beslissing had genomen. U zei dat u het niet kon doen en smeekte hem om u vrij te laten. Opnieuw vroeg u bedenktijd en kreeg u twee of drie dagen. Hierna kwamen ze terug en vroeg u hen om een derde keer bedenktijd. Hoewel ze hier opnieuw op inging, stelden ze dat het uw laatste kans was.*

*Een aantal later besloot u te ontsnappen. U zag dat het venster van de kamer waar u zat openstond en verliet, na vijftien dagen opgesloten te zijn geweest, het gebouw waar u werd vastgehouden. U liep naar de straat en sprong achterin een vrachtwagen waarmee u naar het dichtstbijzijnde dorp reed. U belde daar uw vader op, die u vervolgens samen met uw oom kwam ophalen. Vervolgens trok u in het noorden van Afghanistan in bij uw oom. Hij vond voor u een smokkelaar om het land te verlaten, wat u deed zo'n veertig dagen na uw ontsnapping.*

*U verliet Afghanistan in februari 2008 en reisde naar Europa, waar u vier of vijf maanden later aankwam. U diende in Nederland een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 juni 2009 en op 4 april 2012 werden in Nederland uw vingerafdrukken genomen.*

*Na uw vertrek verstuurden de Taliban nog twee dreigbrieven naar uw huis. De eerste van deze brieven werd naar u verstuurd door uw familie. U ontving deze twee maanden na aankomst in Europa.*

*De Nederlandse asielinstanties weigerden uw verzoek. De Nederlandse bevoegde beroepsinstanties bevestigden deze beslissing. Na uw eerste weigering bekeerde u zich tot het christendom. Een Afghaanse vriend van u was reeds naar het christendom bekeerd en las u op een dag voor uit de bijbel. Na enige tijd besloot u ook naar de kerk te gaan. Na drie kerkbezoeken liet u zich, op 25 december 2011, dopen. Enkele weken later informeerde u uw familie hierover. Uw familie reageerde afwijzend. Uw vader stierf kort daarna. De rest van uw familie verweet u dat dit uw schuld was, gezien u het onbegrijpelijke besluit had genomen om christen te worden.*

*Uw tweede verzoek werd door de Nederlandse asielinstanties ook geweigerd en de Nederlandse beroepsinstanties bevestigden ook deze beslissing. U verliet in augustus 2015 Nederland en trok naar België omdat uw broer hier woonde. Omdat hij hier legaal woonde, diende u tot twee keer toe een aanvraag tot verblijfsvergunning in op basis van het verblijf van uw broer. Dit werd telkens geweigerd.*

*Op 17 januari 2017 werd u aangehouden vanwege illegaal verblijf en werd u overgebracht naar een gesloten centrum. U diende daar op 19 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming in. U werd vrijgelaten.*

*U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest te worden vermoord door de Taliban omdat u van hen wegliep. Verder zou u in Afghanistan door de autoriteiten of andere Afghanen worden vermoord omdat u zich bekeerde tot het christendom.*

*Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara, een brief van de Taliban, documenten in verband met uw doopsel en andere documenten in verband met uw kerkbezoeken, een brief van een kennis van u alsook een brief van uw familieleden.*

## *B. Motivering*

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Om te beginnen merkt het CGVS op dat u hetzelfde asielrelaas bracht bij de Nederlandse asielinstanties en dat zij deze problemen ongeloofwaardig achtten. De bevoegde beroepsinstanties waren eveneens van mening dat hier niet het minste geloof aan kon gehecht worden (zie administratief dossier). Het feit dat de Nederlandse asielinstanties deze problemen ongeloofwaardig achtten, ondermijnt reeds op ernstige wijze het geloof in deze problemen.*

*De vaststelling dat u geen consistente verklaringen weet af te leggen lijkt te bevestigen dat uw problemen met de Taliban niet op waarheid berusten. U verklaart dat u zich in een kamer met twee leden van de Taliban bevond toen u terug bij bewustzijn kwam (CGVS, p.12). Tijdens uw onderhoud in Nederland verklaarde u nog dat er drie personen stonden in de kamer waar u wakker werd (rapport van nader gehoor 13.04.2011, p.5). Waar u in Nederland verklaarde dat de leider van de Taliban dezelfde avond naar u toekwam om met u te spreken (rapport van nader gehoor 13.04.2011, p.5), verklaart u bij het CGVS dat hij de volgende dag kwam (CGVS, p.13). U verklaart dat hij u de eerste keer een week bedentijd gaf hoewel u in Nederland nog verklaarde dat dit zo'n drie dagen was (rapport van nader gehoor 13.04.2011, p.5 & CGVS, p.13). U verklaart verder dat er tussen de laatste ontmoeting tussen u en hun leider drie of vier dagen zou hebben gezeten vooraleer u zou ontsnapt zijn, hoewel u het in Nederland nog over zes dagen had (rapport van nader gehoor 13.04.2011, p.6 & CGVS, p.13 & 14). U verklaart dat u na uw ontsnapping door uw vader en uw oom met de auto werd opgehaald en dat u samen met uw oom naar het noorden van Afghanistan reed, waar u nog zo'n veertig dagen zou hebben verbleven vooraleer u uit Afghanistan vertrok (CGVS, p.9). Dit is opnieuw niet hoe u de zaken in Nederland voorstelde. Daar verklaarde u dat het alleen uw vader was die u kwam ophalen en vervolgens uw oom opbelde om u naar het noorden te brengen. Daar zou u dan nog slechts een week verbleven hebben, verklaarde u verder (rapport van nader gehoor 13.04.2011, p.7). Dergelijke tegenstrijdigheden ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U argumenteert dat u*

*zich tegenspreekt omdat de feiten dateren van tien jaar geleden en omdat u ongeschoold bent (CGVS, p.13). Dit is geen afdoende verklaring. Van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis als een ontvoering zou men kunnen verwachten dat men zich na tien jaar essentiële zaken weet te herinneren, zelfs indien men ongeschoold zou zijn.*

*Het CGVS wijst verder op de onlogische gang van zaken die verder het geloof in uw relaas aantast. Vooreerst is het zeer opmerkelijk te noemen dat de Taliban van u zouden eisen om een bom binnen te smokkelen in uw werkplaats, maar dat u verklaart er tot drie keer toe in geslaagd te bedenktijd te verkrijgen. Men kan evenwel verwachten dat een terroristische groepering u niet zo veel onderhandelingsruimte laat. Verder verklaart u dat ze uw vader zouden ingelicht hebben over uw ontvoering (CGVS, p.12 & 13). Dit slaat werkelijk nergens op. Gezien ze van u zouden geëist hebben dat u ergens in het geniep een bom zou binnensmokkelen, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen om niemand te informeren over uw ontvoering door de Taliban. Eveneens volstrekt onlogisch is uw verklaring dat u simpelweg kon ontsnappen door het raam van de kamer waarin u zou zijn opgesloten geweest (CGVS, p.8 & 9). Het hoeft geen betoog dat men van de Taliban kan verwachten dat zij gevangenen niet domweg laten ontsnappen. Dat u bovendien vijftien dagen zou wachten om deze ontsnappingsroute via het raam te benutten, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen.*

*Verder verklaart u dat u Afghanistan verliet in februari 2008, ongeveer vier of vijf maanden later in Europa aankwam en dat u twee maanden na uw aankomst in Europa een dreigbrief van de Taliban werd bezorgd (CGVS, p.6 & 10). De dreigbrief blijkt nochtans te zijn opgesteld in februari 2010 (CGVS, p.10). De vaststelling dat deze datum niet strookt met uw verklaringen is opnieuw een aanwijzing dat u zich baseert op een leugenachtig relaas. U verklaart verder dat er ook een tweede brief zou zijn gekomen van de Taliban maar dat uw ouders deze vernielden omdat ze niet wouden dat u zou 'lijden' (CGVS, p.10). Deze verklaring kan bezwaarlijk ernstig worden genomen.*

*Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat aan uw beweerde problemen met de Taliban niet het minste geloof kan worden gehecht.*

*Hierdoor wordt bovendien ook uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd, waardoor het vermoeden rijst dat ook de ernst van uw ander asielmotief dient te worden gerelativeerd. U verklaart dat u ook niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u vreest dat men u zou kunnen viseren omdat u zich bekeerde tot het christendom. Ook hier dient vooreerst te worden opgemerkt dat u dit asielmotief al aanhaalde bij de Nederlandse asielinstanties en dat zij uw tweede verzoek om internationale bescherming weigerden (zie administratief dossier: beschikking van 24.04.2012). Zo stelden de Nederlandse asielinstanties dat 'geenzins kan worden aangenomen dat in het geval van betrokkene sprake is van een weloverwogen en diepgevoelde bekering'. Deze beslissing werd bevestigd door de Nederlandse beroepsinstanties (zie administratief dossier: uitspraak rechtbank 's-Gravenhage – 28 juni 2012). Hierdoor worden ook de nodige vraagtekens geplaatst bij de oprechtheid van uw beweegredenen om u tot het christendom te bekeren.*

*Tal van zaken lijken de analyse van de Nederlandse asielinstanties te bevestigen. Zo dient ten eerste te worden gewezen op de aanleiding tot uw bekering en de voortvarendheid waarmee u besloot christen te worden. U zou een vriend van u verhalen uit de bijbel hebben horen lezen en besloten hebben om twee of drie weken na het horen van uw eerste Bijbelverhaal, naar de kerk te gaan (CGVS, p.16 & 17). U zou dan reeds na twee of drie kerkbezoeken, zo'n anderhalve maand nadat u een eerste Bijbelverhaal zou hebben gehoord, het ingrijpende besluit hebben genomen om u te laten dopen (CGVS, p.16 & 17). Dit verbaast. Men kan verwachten dat een dergelijke 'openbaring' tot het christendom niet dermate snel verloopt. Dient eveneens te worden opgemerkt dat het markant is dat u op de hoogte bent van het risico op vervolging in Afghanistan dat een bekering met zich meebrengt, maar dat u verklaart niet te hebben getwijfeld om naar de kerk te gaan noch enige schrik te hebben gehad (CGVS, p.19). Gevraagd of u niet stilstond bij de risico's, antwoordt u dat u daar toen niet bij stilstond en niet echt wist dat christenen werden gevisieerd in Afghanistan (CGVS, p.19). Het is weinig geloofwaardig dat men zich niet eerst zou informeren over de mogelijke gevolgen in zijn land van herkomst bij het nemen van zo'n ingrijpende beslissing.*

*De vaststelling dat u bovendien nog steeds niet goed weet welke de gevolgen van een bekering naar het christendom in Afghanistan zouden kunnen zijn, bevestigt dat uw eigen bekering ook u niet echt lijkt te verontrusten. Zo wordt u gevraagd of de Afgaanse strafwet melding maakt van dergelijke bekering en antwoordt u van niet, om hierop terug te komen en te stellen van wel. Gevraagd of er in het verleden bekeerlingen in Afghanistan werden vervolgd stelt u van wel en dat het internet er vol van staat. De*

*vaststelling dat u geen enkele naam weet te benoemen van iemand die omwille van apostasie werd geviseerd, lijkt opnieuw onverenigbaar met uw eigen beweerde vrees (CGVS, p.15 & 16).*

*Dat u werd gedoopt, wordt door het CGVS niet ontkend. Echter blijkt ook uit andere verklaringen dat uw bekering veeleer is ingegeven door opportunisme, eerder dan dat u daadwerkelijk doordrongen blijkt van uw nieuwe geloof. Zo wordt de oprechtheid van uw bekering verder ondergraven door de vaststelling dat u zich tegensprekt wat betreft het moment dat u besloot te bekeren. U verklaarde bij de Nederlandse asielinstanties dat u een persoon genaamd S. A. (...) of A. S. (...) leerde kennen in oktober 2011, anderhalve maand voor uw doopsel, en dat hij u verhalen uit de bijbel begon voor te lezen (gehoor opvolgende aanvraag, 18.04.2012, p.7 & 8). Dit is niet hoe u de zaken bij het CGVS voorstelt. U verklaart namelijk dat het een vriend van u was die u sedert 2009 zou kennen, genaamd M. R. (...), die u de bijbel zou hebben leren kennen (CGVS, p.16 & 17). De naam S. A. (...) zegt u opmerkelijk genoeg niets (CGVS, p.17). De vaststelling dat u hierover uiteenlopende verklaringen aflegt, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.*

*Dat u eerder uit opportunistische redenen naar de kerk zou zijn gegaan blijkt ook uit de frequentie van uw beweerde kerkbezoeken. U verklaart dat u in 2014 stopte met naar de kerk te gaan in Apeldoorn omdat u het vervoer van Breda naar Apeldoorn te duur vond (CGVS, p.22). Gevraagd waarom u dan niet naar een andere kerk ging, verklaart u dat er in Breda geen protestantse kerk bestaat (CGVS, p.22 & 23). De informatie die is terug te vinden op het internet en die is toegevoegd aan uw administratief dossier, spreekt nochtans van meerdere protestantse kerken in de stad. Uw zeer relatieve toewijding wordt hiermee opnieuw onderstreept. Dat u niet de meest geëngageerde christen bent, blijkt overigens opnieuw uit de vaststelling dat u hier in België nog maar sinds drie maanden opnieuw naar de kerk zou gaan, hoewel u hier al zou verblijven sinds augustus 2015 (CGVS, p.14 & 24). Gevraagd waarom u al die jaren niet naar de kerk bent geweest, antwoordt u dat u geen info had en dat iedereen hier in België katholiek is, een antwoord dat maar weinig ernstig kan worden genomen (CGVS, p.25), te meer omdat de plaats waar u verklaart te wonen sinds uw aankomst te België, Deurne, zelf over een protestantse kerk beschikt (zie administratief dossier; CGVS, p.24). Dat u vier jaar lang niet meer naar de kerk bent geweest en deze kerkbezoeken hervat zo'n drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, onderstreept het zeer opportunistische karakter van uw kerkbezoeken. Bovendien worden de nodige twijfels geuit bij uw verklaring dat u sinds drie maanden opnieuw elke week naar de kerk gaat. Zo kent u niet eens de naam van de priester van deze kerk (CGVS, p.25). Gevraagd waar de kerk ligt, antwoordt u dat u de naam van de stad vergat maar dat het in de papieren terug te vinden is (CGVS, p.24 & 25). U verklaart ook dat u in deze kerk elke week verhalen uit de bijbel leert. Wanneer men u evenwel vraagt naar het verhaal dat u vorige week zou gehoord hebben, antwoordt u dat u het niet opnieuw kan uitleggen (CGVS, p.26). Dat u wekelijks naar de kerk zou gaan kan gezien uw bijzonder vaag relaas hieromtrent maar moeilijk voor waar worden aangenomen.*

*Bovendien kan men verwachten dat indien u zich met oprechte intenties bekeerde tot het christendom, u zich dan evenzeer naar een niet-protestantse kerk kon begeven. Gevraagd waarom u dan wel het protestantisme aanhangt, stelt u dat het christendom drie takken heeft waaronder het protestantisme, een verklaring die allermindst een keuze voor een van deze takken verduidelijkt. Een andere reden waarom u verklaart voor deze stroming te hebben gekozen is omdat de Iraniërs naar deze kerk gingen en u hen kon verstaan (CGVS, p.25). Deze verklaring kan evenmin overtuigen. Bovendien blijkt uw kennis van het protestantisme ronduit beperkt en zelfs foutief. Tot twee keer toe gevraagd waarom protestanten niet naar het gezag van de paus luisteren, geeft u telkens het ontwijkende antwoord dat protestanten niet naar de paus luisteren, waaruit men kan concluderen dat u het antwoord helemaal niet weet (CGVS, p.28 & 29). Gevraagd wanneer het protestantisme werd opgericht, antwoordt u dat dit was toen Jezus werd geboren. Van Calvin of Martin Luther hoorde u nog nooit (CGVS, p.29). Het zijn nochtans zij die de grondleggers zijn van het protestantisme in de vroege zestiende eeuw (zie administratief dossier). Verder wordt in het protestantisme aan Maria geen voorbiddersrol toegekend en wordt het afgewezen om Maria te aanbidden. Uw verklaring dat u bidt tot Maria net zoals alle andere protestanten doen, is in dit licht dan ook zeer opmerkelijk te noemen (CGVS, p.28). Uw teleurstellende kennis is opnieuw een aanwijzing dat uw toewijding zeer relatief is.*

*Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt verder dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien het er alle schijn van heeft dat uw bekering louter een nieuwe, weinig geloofwaardige poging is om verblijfsdocumenten te verkrijgen, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Uw verklaring dat uw familie in Afghanistan u heeft*

verbannen omwille van deze bekering kan bovendien niet serieus worden genomen. Zo blijkt u met tal van mensen die in Afghanistan wonen nog contact te hebben op facebook (zie administratief dossier). Hieronder bovendien ook mensen waarvan u verklaart dat het uw neven zijn en die u volgens uw verklaringen als ongelovige zouden beschouwen (CGVS, p.21). Het lijkt er dus sterk op dat er in werkelijkheid niemand in Afghanistan op de hoogte is van uw bekering, waardoor men er wel kan van uitgaan dat noch uw familie in Afghanistan, noch uw kennissenkring of de Afghaanse autoriteiten weet hebben van uw démarches in België, en het dus ook niet aannemelijk is dat u zou worden beschuldigd van apostasie. Dit is aldus geen element dat een nood aan internationale bescherming met zich meebrengt.

Uw advocaat haalt op het einde van uw onderhoud aan dat u ook niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u vervreemd zou zijn van uw land van herkomst (CGVS, p.31). Deze verklaring raakt kan noch wal. Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u zelf aangeeft dat u twaalf jaar in Pakistan zou hebben gewoond en dat u bij terugkeer in Kabul nog enkele jaren professioneel aan de slag ging vooraleer u het land terug verliet (CGVS, p.4-6). Nergens uit uw relaas blijkt dat u toen zou vervreemd zijn geweest. Het CGVS ziet aldus niet in waarom u, die verklaart Afghanistan slechts tien jaar geleden opnieuw te hebben verlaten en hier in België aangeeft Afghaanse vrienden te hebben, zou vervreemd zijn van de Afghaanse maatschappij (CGVS, p.10). De vaststelling dat u dit asielmotief niet eens zelf aanhaalt, bevestigt dat ook dit asielmotief ernstig dient te worden gerelativeerd.

Verder dient nog te worden gewezen op de objectieve vaststelling dat u tweeënhalf jaar wachtte om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaart dat u in augustus 2015 in België aankwam maar u diende slechts op 19 januari 2017 een verzoek in. Dit bovendien pas nadat u werd aangehouden door de politie en werd overgebracht na een gesloten centrum. Gevraagd waarom u zolang wachtte, antwoordt u dat u reeds een andere procedure had opgestart, namelijk een aanvraag voor een verblijfstitel als gezinslid van een burger van de Unie (CGVS, p.14). Dit is geen afdoende verklaring. Men kan verwachten dat indien u werkelijk een nood aan internationale bescherming zou hebben, u ook een verzoek om internationale bescherming indient.

Het CGVS merkt op dat u uw diverse vluchtaanleidingen en asielmotieven op geen enkele manier geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. De documenten van de kerk in Apeldoorn bevestigen dat u in 2012 in Nederland naar de kerk ging en er gedoopt bent. Het CGVS betwist dit niet. Dat uw bekering niet uit opportunistische overwegingen werd ingegeven en dat u omwille van dit feit een risico op vervolging loopt in uw land van herkomst, toont u hiermee evenwel niet aan. Wat betreft de brief die van de Taliban zou zijn, dient te worden opgemerkt dat dergelijk document uw relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien werd eerder in deze beslissing al opgemerkt dat de inhoud van deze brief niet strookt met uw verklaringen. Dezelfde opmerking geldt voor de brief waarvan u verklaart dat deze van uw familie komt. U maakt het niet aannemelijk dat zij u werkelijk zouden verstoten hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De brief die van een kennis van u hier in België zou zijn kan verder bezwaarlijk als objectief worden beschouwd en levert evenmin enige bewijswaarde. De vaststelling dat zij louter uw hierboven ongeloofwaardig geachte problemen met de Taliban herhaalt, weet de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen evenmin te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire

*bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.*

*Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

*UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.*

*In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.*

*In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.*

*Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de*

*mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.*

*Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.*

*Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.*

*Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

*Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de*



AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap geviséerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de vier elementen van deze bepaling toe op zichzelf. Daarbij wijst hij erop dat hij in België is en zich dus buiten zijn land van herkomst bevindt, dat hij vreest vervolgd te worden door enerzijds de taliban omwille van zijn werk met de Afghaanse overheid en door anderzijds de taliban, zijn eigen landgenoten en familie omdat zijn gedrag niet in overeenstemming is met het islamitisch recht, zoals de taliban dat interpreteren.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Verweerster twijfelt over de oprechtheid van de bekering van verzoeker. Verzoeker meent dat in zijn geval het voordeel van twijfel gerechtvaardigd is.*

*Het gaat over de feiten van 10 jaar geleden wat betreft de taliban en 6 jaar geleden wat betreft zijn bekering in Nederland.*

*Verzoeker is bovendien laaggeschoold.*

*Verzoeker geeft toe dat hij bepaalde dingen niet correct geantwoord heeft maar hij meent tegelijkertijd dat deze antwoorden mag niet als een reden gebruikt worden om zijn vrees voor vervolging in twijfel te trekken.*

*Verzoeker heeft meerdere bewijzen voorgelegd over zijn bekering en de ongenoegen van zijn familie in het land van herkomst.*

*Verweerster heeft nagelaten om met dit element rekening te houden.*

*Verweerster stelt dat verweerster goed wist wat het risico van bekering tot het Christendom is en toch laat hij zich bekering.*

*Verzoeker meent dat verweerster zich schuldig maakt aan een schending van de gelijkheidsbeginsel.*

*De meeste Afghanistan en Iraniërs die zich bekeerd hebben tot het Christendom in België hebben deze opmerkingen niet gekregen. Deze mensen waren ook op de hoogte van de gevolgen van een dergelijke bekering.*

*De raadsman van verzoeker heeft in 2018 meer dan 10 dossiers gehad waar mensen zich bekeerd hebben in België en verweerster erkende ze als vluchteling.*

*Verweerster neemt verzoeker kwalijk omwille van de frequentie van de kerkbezoeken in Nederland.*

*Verzoeker meent dat de dood van zijn vader was een zware klap voor hem!!! Verzoeker is van oordeel dat de dood van zijn vader aan zijn bekering te wijten valt.*

*Het was voor hem in het begin zeer moeilijk om dan naar de kerk te gaan, wetend dat zijn vader doodgegaan is omwille van deze bekering.*

*Verzoeker kon zich niet vergeven en daarom is niet vaak naar de kerk gegaan. Verzoeker heeft dit niet element niet aangehaald bij het CGVS maar hij wenst toch nu dit element aan te halen.*

*Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende rapporten om de oprechtheid van zijn bekering te bewijzen.*

#### *5.1.10. Iedere bekering is uniek*

##### *Grote verschillen*

*Mensen komen vanuit zoveel verschillende achtergronden en omstandigheden tot geloof in Jezus. Je kunt moeilijk verwachten dat iedereen die stap helemaal 'volgens het boekje' doet. Evenals vriendschappen en diepgaande relaties op aarde op heel verschillende manieren ontstaan (zie de eindeloze stroom romans!) zo verschillend gaat het ook bij bekeringen. Het is goed dat we weten wat een complete bekering inhoudt (zoals uitgelegd in de vorige onderwerpen) maar we moeten accepteren dat God met verschillende mensen vaak heel verschillende wegen bewandelt om tot wedergeboorte te komen.*

*Als twee mensen het eens zijn geworden dat ze met elkaar willen trouwen, hebben ze meestal niet een lange checklist afgewerkt om zich te verzekeren van een perfecte relatie. Het belangrijkste is dat ze het*

*in hun hart eens zijn geworden om elkaar onvoorwaardelijke en levenslange liefde en trouw te willen beloven. De keuze van wederzijdse overgave dus. Sommige details kunnen ook na dat moment worden uitgewerkt.*

*Plotselinge gebeurtenis of een proces*

*Bekering is een nieuwe, diepgaande relatie aangaan met God en dat is al eerder vergeleken met een relatie tussen man en vrouw. Sommige mensen kunnen op slag verliefd worden, maar bij de meesten is het een proces. Een relatie moet vaak groeien en langzamerhand ontdek je dan dat de ander veel voor je is gaan betekenen. En zo gaat het ook met bekering, waarbij het ook gaat om het aangaan van een duurzame relatie gaat.*

*Voor alle bekeringsprocessen geldt dat er een moment komt dat je aan het eind kunt zeggen: "Ik weet dat ik nieuw leven heb ontvangen. Er is iets veranderd in mijn hart. Er is licht, blijdschap en vrede mijn leven binnen gestroomd dat ik voorheen niet had. Ik kijk op een nieuwe manier naar God, naar Jezus. Ik heb andere verlangens gekregen. Nu weet ik het zeker: ik ben een kind van God en ik wil Jezus volgen, altijd!"*

*Verschillen per karakter*

*Het gedrag van mensen hangt voor een belangrijk deel af van hun karakter, dat voor ongeveer 50% voortkomt uit hun aangeboren temperament. De manier waarop iemand tot bekering komt hangt meestal samen met zijn sterkst aanwezige karakteraspect. In het volgende overzicht worden enkele typische manieren weergegeven waarop mensen met verschillende karakters tot geloof komen. Daarnaast worden per karakteraspect ook de meest voorkomende valkuilen benoemd waardoor velen maar tot onvolledige bekering komen; in dat geval moet er NA de bekering een en ander*

*Te raadplegen op: [http://www.herschepping.nl/05nl/bek\\_10iedere\\_bekering\\_uniek.php](http://www.herschepping.nl/05nl/bek_10iedere_bekering_uniek.php)*

*Verzoeker wenst te verwijzen het bovenvermelde rapport en hij is van oordeel dat zijn oprecht bekeerd is. Iedere bekering is uniek verschilt van persoon tot persoon.*

*Verweerster heeft eveneens nagelaten om rekening te houden met de vervreemding van verzoeker.*

*Verzoeker heeft een grote deel van zijn leven in Pakistan, Nederland en België gewoond.*

*Verweerster stelt dat verzoeker na zijn terugkeer naar Afghanistan vanuit Pakistan wel in staat was om werk te vinden.*

*Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat toen het regime van Karzai aan de macht was en de geldkranen waren open.*

*Ten tweede ging verzoeker terug van Pakistan naar Afghanistan.*

*Vandaag moet verzoeker na een verblijf van 10 jaar in Europa naar Afghanistan gaan. Verweerster heeft deze nuance niet gezien in dit verhaald.*

*Bovendien is verzoeker bekeerd tot het Christendom.*

*Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."*

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 (zonder meer) *iuncto* artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij sinds 2008 in Nederland en België woont. Hij citeert uit een rapport over de behandeling van terugkeerders dat te raadplegen is op [http://www.ecoi.net/file\\_upload/90\\_1361980702\\_ukba2013-02-15-afg.pdf](http://www.ecoi.net/file_upload/90_1361980702_ukba2013-02-15-afg.pdf) en uit een rapport van Amnesty International van 5 februari 2018.

Verder betoogt verzoeker in dit middel dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst hierbij naar § 39 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 februari 2009 in de zaak C-465/0, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, over de 'sliding scale':

*"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".*

Verzoeker meent dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt door de bovenvermelde redenen en ook door zijn deelname in de actie van Afghanen in een kerk te Brussel en door zijn bekering. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Vervolgens verwijst verzoeker naar – en citeert hij uit – een aantal rapporten van UNHCR, Oxfam, RDC en Amnesty International die volgens hem volledig van toepassing zijn op zijn situatie en waaruit zou blijken dat noch Kaboel, noch Herat veilig zijn voor de burgers.

## 2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 13 juni 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-74, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-34, de COI Focus “*Afghanistan: Security situation in Kabul city*” van 15 mei 2019 en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 83-84.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de

verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

*b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

*c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

*d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

*e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

### 2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het eerste en het derde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de hoofdstad Kaboel. Verzoeker stelt dat hij ongeveer dertien à vijftien jaar oud was toen hij met zijn familie naar Peshawar in Pakistan verhuisde omwille van de oorlog. In Pakistan zou verzoeker ongeveer twaalf jaar hebben verbleven alvorens terug te keren naar Afghanistan en zich opnieuw in Kaboel te vestigen. Verzoeker verklaart in Kaboel te hebben gewoond vanaf 2005 of 2006 tot zijn vertrek uit Afghanistan in februari 2008. Als reden voor dit vertrek haalt verzoeker problemen met de taliban aan. Verzoeker verklaart dat hij na zijn terugkeer uit Pakistan werk vond als kok in een gastenverblijf in Kaboel dat werd uitgebaat door de broer van president Ghani. Op een dag zou verzoeker onder een vals voorwendsel meegenomen zijn in een wagen en terechtgekomen zijn in een kamer met twee gewapende leden van de taliban. Vervolgens zou verzoeker bezoek hebben gekregen van een talibanleider die hem vroeg een doos met explosieven binnen te brengen in het gastenverblijf waar hij werkte. De taliban zouden ermee hebben gedreigd verzoekers familie te vermoorden indien hij niet inging op hun eis. Verzoeker zou tot

driemaal toe bedenktijd hebben gevraagd en gekregen. Na vijftien dagen opgesloten te zijn geweest, zou verzoeker ontsnapt zijn uit de plaats waar hij werd vastgehouden en erin geslaagd zijn zijn vader te contacteren. Verzoeker zou vervolgens door zijn vader en oom zijn opgepikt. Op aanraden van zijn oom zou verzoeker met hem zijn meegegaan naar het noorden van Afghanistan. Daar zou verzoeker nog zo'n veertig dagen hebben verbleven alvorens met de hulp van een smokkelaar Afghanistan te verlaten. Verzoeker verklaart dat hij vier of vijf maanden later in Europa aankwam. Na zijn vertrek zouden de taliban nog twee dreigbrieven hebben bezorgd aan zijn familie. De eerste dreigbrief zou door zijn broer zijn opgestuurd en verzoeker zou deze twee maanden na zijn aankomst in Europa hebben ontvangen. Verzoekers familie zou de tweede dreigbrief hebben vernietigd opdat verzoeker hierdoor niet zou lijden.

Op 17 juni 2009 diende verzoeker op grond van voormelde vervolgingsfeiten in Nederland een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd door de Nederlandse asielinstanties geweigerd op 28 juni 2011 en in beroep bevestigd. Na ontvangst van deze weigeringsbeslissing zou verzoeker zich in Nederland hebben bekeerd tot het christendom. Verzoeker verklaart dat hij zijn familie in Afghanistan van deze bekering op de hoogte bracht, maar dat zijn familie hier afwijzend op reageerde. Volgens verzoeker is zijn vader kort hierop overleden en verwijten zijn moeder en broers hem dat hij dit overlijden heeft veroorzaakt door zich tot het christendom te bekeren.

Op 16 april 2012 diende verzoeker in Nederland een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd eveneens door de Nederlandse asielinstanties afgewezen. Deze weigeringsbeslissing werd in beroep bevestigd.

Volgens verzoekers verklaringen heeft hij Nederland in augustus 2015 verlaten en trok hij vervolgens naar België omdat zijn broer hier woonde. Verzoeker diende in België tot twee keer toe een aanvraag in voor een verblijfsvergunning op basis van het verblijf van deze broer, wat telkens werd geweigerd.

Op 17 januari 2017 werd verzoeker aangehouden wegens illegaal verblijf en werd hij overgebracht naar een gesloten centrum. Verzoeker diende op 19 januari 2017 onderhavig verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker voert aan te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden vermoord door de taliban omdat hij van hen wegliep, dan wel door de autoriteiten of zijn familie omdat hij zich bekeerde tot het christendom.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde problemen met de taliban, stelt de Raad vooreerst in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker deze reeds heeft aangevoerd in de procedure voor de Nederlandse asielinstanties die deze problemen ongeloofwaardig hebben geacht. Het ongeloofwaardig karakter van verzoekers relaas werd bevestigd door de bevoegde beroepsinstanties (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 12, map met 'Landeninformatie', Documenten asielaanvraag Nederland).

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing verder terecht gesteld als volgt:

*“De vaststelling dat u geen consistente verklaringen weet af te leggen lijkt te bevestigen dat uw problemen met de Taliban niet op waarheid berusten. U verklaart dat u zich in een kamer met twee leden van de Taliban bevond toen u terug bij bewustzijn kwam (CGVS, p.12). Tijdens uw onderhoud in Nederland verklaarde u nog dat er drie personen stonden in de kamer waar u wakker werd (rapport van nader gehoor 13.04.2011, p.5). Waar u in Nederland verklaarde dat de leider van de Taliban dezelfde avond naar u toekwam om met u te spreken (rapport van nader gehoor 13.04.2011, p.5), verklaart u bij het CGVS dat hij de volgende dag kwam (CGVS, p.13). U verklaart dat hij u de eerste keer een week bedenktijd gaf hoewel u in Nederland nog verklaarde dat dit zo'n drie dagen was (rapport van nader gehoor 13.04.2011, p.5 & CGVS, p.13). U verklaart verder dat er tussen de laatste ontmoeting tussen u en hun leider drie of vier dagen zou hebben gezeten vooraleer u zou ontsnapt zijn, hoewel u het in Nederland nog over zes dagen had (rapport van nader gehoor 13.04.2011, p.6 & CGVS, p.13 & 14). U verklaart dat u na uw ontsnapping door uw vader en uw oom met de auto werd opgehaald en dat u samen met uw oom naar het noorden van Afghanistan reed, waar u nog zo'n veertig dagen zou hebben verbleven vooraleer u uit Afghanistan vertrok (CGVS, p.9). Dit is opnieuw niet hoe u de zaken in Nederland voorstelde. Daar verklaarde u dat het alleen uw vader was die u kwam ophalen en vervolgens uw oom opbelde om u naar het noorden te brengen. Daar zou u dan nog slechts een week verbleven hebben, verklaarde u verder (rapport van nader gehoor 13.04.2011, p.7). Dergelijke tegenstrijdigheden ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U argumenteert dat u zich tegensprekt omdat de feiten dateren van tien jaar geleden en omdat u ongeschoold bent (CGVS,*

*p.13). Dit is geen afdoende verklaring. Van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis als een ontvoering zou men kunnen verwachten dat men zich na tien jaar essentiële zaken weet te herinneren, zelfs indien men ongeschoold zou zijn.*

*Het CGVS wijst verder op de onlogische gang van zaken die verder het geloof in uw relaas aantast. Vooreerst is het zeer opmerkelijk te noemen dat de Taliban van u zouden eisen om een bom binnen te smokkelen in uw werkplaats, maar dat u verklaart er tot drie keer toe in geslaagd te bedenktijd te verkrijgen. Men kan evenwel verwachten dat een terroristische groepering u niet zo veel onderhandelingsruimte laat. Verder verklaart u dat ze uw vader zouden ingelicht hebben over uw ontvoering (CGVS, p.12 & 13). Dit slaat werkelijk nergens op. Gezien ze van u zouden geëist hebben dat u ergens in het geniep een bom zou binnensmokkelen, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen om niemand te informeren over uw ontvoering door de Taliban. Eveneens volstrekt onlogisch is uw verklaring dat u simpelweg kon ontsnappen door het raam van de kamer waarin u zou zijn opgesloten geweest (CGVS, p.8 & 9). Het hoeft geen betoog dat men van de Taliban kan verwachten dat zij gevangenen niet domweg laten ontsnappen. Dat u bovendien vijftien dagen zou wachten om deze ontsnappingsroute via het raam te benutten, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen.*

*Verder verklaart u dat u Afghanistan verliet in februari 2008, ongeveer vier of vijf maanden later in Europa aankwam en dat u twee maanden na uw aankomst in Europa een dreigbrief van de Taliban werd bezorgd (CGVS, p.6 & 10). De dreigbrief blijkt nochtans te zijn opgesteld in februari 2010 (CGVS, p.10). De vaststelling dat deze datum niet strookt met uw verklaringen is opnieuw een aanwijzing dat u zich baseert op een leugenachtig relaas. U verklaart verder dat er ook een tweede brief zou zijn gekomen van de Taliban maar dat uw ouders deze vernielden omdat ze niet wouden dat u zou 'lijden' (CGVS, p.10). Deze verklaring kan bezwaarlijk ernstig worden genomen.*

*Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat aan uw beweerde problemen met de Taliban niet het minste geloof kan worden gehecht."*

De omstandigheid dat de feiten reeds van tien jaar eerder zouden hebben gedateerd op het ogenblik dat verzoeker hierover werd gehoord op het CGVS biedt geen afdoende verklaring of verschoning voor de gedane vaststellingen. Gelet op het ingrijpende en levensbepalende karakter van deze gebeurtenissen, mag worden verwacht dat zij in verzoekers geheugen gegrift staan zo zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan, waardoor verzoeker daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. De vaststelling dat verzoekers relaas op meerdere punten afwijkt van het relaas dat hij heeft uiteengezet ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties en bovendien meerdere onlogische elementen bevat doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Ook zijn laaggeschooldheid kan niet verklaren of verschonen dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over een dermate ingrijpende persoonlijke gebeurtenis als een ontvoering door de taliban. Verzoeker toont bovendien niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en dat hij hierdoor niet in staat is zijn vluchtmotieven waarheidsgetrouw en naar behoren uiteen te zetten. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep.

Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de hierboven weergegeven gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing niet. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Daarenboven hebben ze betrekking op de kern van verzoekers relaas aangaande zijn voorgehouden problemen met de taliban. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgehouden vrees omwille van zijn bekering tot het christendom, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker dit vluchtmotief heeft aangehaald in het kader van een tweede verzoek om internationale bescherming bij de Nederlandse asielinstanties en dat dit verzoek werd geweigerd. Daar waar de betrokken asielinstanties niet betwisten dat verzoeker zich heeft laten dopen en opnemen in een kerkgemeenschap, zijn zij van oordeel dat "geenszins kan worden aangenomen dat in het geval van betrokkene sprake is van een weloverwogen en diepgevoelde bekering". Deze beslissing werd bevestigd door de Nederlandse beroepsinstanties (adm. doss., stuk 12, map met 'Landeninformatie', Documenten asielaanvraag Nederland).

In de bestreden beslissing wordt vervolgens op goede gronden als volgt overwogen:

*"Tal van zaken lijken de analyse van de Nederlandse asielinstanties te bevestigen. Zo dient ten eerste te worden gewezen op de aanleiding tot uw bekering en de voortvarendheid waarmee u besloot christen te worden. U zou een vriend van u verhalen uit de bijbel hebben horen lezen en besloten hebben om twee of drie weken na het horen van uw eerste Bijbelverhaal, naar de kerk te gaan (CGVS, p.16 & 17). U zou dan reeds na twee of drie kerkbezoeken, zo'n anderhalve maand nadat u een eerste*

Bijbelverhaal zou hebben gehoord, het ingrijpende besluit hebben genomen om u te laten dopen (CGVS, p.16 & 17). Dit verbaast. Men kan verwachten dat een dergelijke 'openbaring' tot het christendom niet dermate snel verloopt. Dient eveneens te worden opgemerkt dat het markant is dat u op de hoogte bent van het risico op vervolging in Afghanistan dat een bekering met zich meebrengt, maar dat u verklaart niet te hebben getwijfeld om naar de kerk te gaan noch enige schrik te hebben gehad (CGVS, p.19). Gevraagd of u niet stilstond bij de risico's, antwoordt u dat u daar toen niet bij stilstond en niet echt wist dat christenen werden gevisieerd in Afghanistan (CGVS, p.19). Het is weinig geloofwaardig dat men zich niet eerst zou informeren over de mogelijke gevolgen in zijn land van herkomst bij het nemen van zo'n ingrijpende beslissing.

De vaststelling dat u bovendien nog steeds niet goed weet welke de gevolgen van een bekering naar het christendom in Afghanistan zouden kunnen zijn, bevestigt dat uw eigen bekering ook u niet echt lijkt te verontrusten. Zo wordt u gevraagd of de Afghaanse strafwet melding maakt van dergelijke bekering en antwoordt u van niet, om hierop terug te komen en te stellen van wel. Gevraagd of er in het verleden bekeerlingen in Afghanistan werden vervolgd stelt u van wel en dat het internet er vol van staat. De vaststelling dat u geen enkele naam weet te benoemen van iemand die omwille van apostasie werd gevisieerd, lijkt opnieuw onverenigbaar met uw eigen beweerde vrees (CGVS, p.15 & 16).

Dat u werd gedoopt, wordt door het CGVS niet ontkend. Echter blijkt ook uit andere verklaringen dat uw bekering veeleer is ingegeven door opportunisme, eerder dan dat u daadwerkelijk doordrongen blijkt van uw nieuwe geloof. Zo wordt de oprechtheid van uw bekering verder ondergraven door de vaststelling dat u zich tegensprekt wat betreft het moment dat u besloot te bekeren. U verklaarde bij de Nederlandse asielinstanties dat u een persoon genaamd S. A. (...) of A. S. (...) leerde kennen in oktober 2011, anderhalve maand voor uw doopsel, en dat hij u verhalen uit de bijbel begon voor te lezen (gehoor opvolgende aanvraag, 18.04.2012, p.7 & 8). Dit is niet hoe u de zaken bij het CGVS voorstelt. U verklaart namelijk dat het een vriend van u was die u sedert 2009 zou kennen, genaamd M. R. (...), die u de bijbel zou hebben leren kennen (CGVS, p.16 & 17). De naam S. A. (...) zegt u opmerkelijk genoeg niets (CGVS, p.17). De vaststelling dat u hierover uiteenlopende verklaringen aflegt, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Dat u eerder uit opportunistische redenen naar de kerk zou zijn gegaan blijkt ook uit de frequentie van uw beweerde kerkbezoeken. U verklaart dat u in 2014 stopte met naar de kerk te gaan in Apeldoorn omdat u het vervoer van Breda naar Apeldoorn te duur vond (CGVS, p.22). Gevraagd waarom u dan niet naar een andere kerk ging, verklaart u dat er in Breda geen protestantse kerk bestaat (CGVS, p.22 & 23). De informatie die is terug te vinden op het internet en die is toegevoegd aan uw administratief dossier, spreekt nochtans van meerdere protestantse kerken in de stad. Uw zeer relatieve toewijding wordt hiermee opnieuw onderstreept. Dat u niet de meest geëngageerde christen bent, blijkt overigens opnieuw uit de vaststelling dat u hier in België nog maar sinds drie maanden opnieuw naar de kerk zou gaan, hoewel u hier al zou verblijven sinds augustus 2015 (CGVS, p.14 & 24). Gevraagd waarom u al die jaren niet naar de kerk bent geweest, antwoordt u dat u geen info had en dat iedereen hier in België katholiek is, een antwoord dat maar weinig ernstig kan worden genomen (CGVS, p.25), te meer omdat de plaats waar u verklaart te wonen sinds uw aankomst te België, Deurne, zelf over een protestantse kerk beschikt (zie administratief dossier; CGVS, p.24). Dat u vier jaar lang niet meer naar de kerk bent geweest en deze kerkbezoeken hervat zo'n drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, onderstreept het zeer opportunistische karakter van uw kerkbezoeken. Bovendien worden de nodige twijfels geuit bij uw verklaring dat u sinds drie maanden opnieuw elke week naar de kerk gaat. Zo kent u niet eens de naam van de priester van deze kerk (CGVS, p.25). Gevraagd waar de kerk ligt, antwoordt u dat u de naam van de stad vergat maar dat het in de papieren terug te vinden is (CGVS, p.24 & 25). U verklaart ook dat u in deze kerk elke week verhalen uit de bijbel leert. Wanneer men u evenwel vraagt naar het verhaal dat u vorige week zou gehoord hebben, antwoordt u dat u het niet opnieuw kan uitleggen (CGVS, p.26). Dat u wekelijks naar de kerk zou gaan kan gezien uw bijzonder vaag relaas hieromtrent maar moeilijk voor waar worden aangenomen.

Bovendien kan men verwachten dat indien u zich met oprechte intenties bekeerde tot het christendom, u zich dan evenzeer naar een niet-protestantse kerk kon begeven. Gevraagd waarom u dan wel het protestantisme aanhangt, stelt u dat het christendom drie takken heeft waaronder het protestantisme, een verklaring die allermindst een keuze voor een van deze takken verduidelijkt. Een andere reden waarom u verklaart voor deze stroming te hebben gekozen is omdat de Iraniërs naar deze kerk gingen en u hen kon verstaan (CGVS, p.25). Deze verklaring kan evenmin overtuigen. Bovendien blijkt uw kennis van het protestantisme ronduit beperkt en zelfs foutief. Tot twee keer toe gevraagd waarom protestanten niet naar de paus luisteren, geeft u telkens het ontwijkende antwoord dat protestanten niet naar de paus luisteren, waaruit men kan concluderen dat u het antwoord helemaal niet weet (CGVS, p.28 & 29). Gevraagd wanneer het protestantisme werd opgericht, antwoordt u dat dit was toen Jezus werd geboren. Van Calvin of Martin Luther hoorde u nog nooit (CGVS, p.29). Het zijn nochtans zij die de grondleggers zijn van het protestantisme in de vroege zestiende eeuw (zie



*administratief dossier). Verder wordt in het protestantisme aan Maria geen voorbiddersrol toegekend en wordt het afgewezen om Maria te aanbidden. Uw verklaring dat u bidt tot Maria net zoals alle andere protestanten doen, is in dit licht dan ook zeer opmerkelijk te noemen (CGVS, p.28). Uw teleurstellende kennis is opnieuw een aanwijzing dat uw toewijding zeer relatief is.*

*Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt verder dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien het er alle schijn van heeft dat uw bekering louter een nieuwe, weinig geloofwaardige poging is om verblijfsdocumenten te verkrijgen, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Uw verklaring dat uw familie in Afghanistan u heeft verbannen omwille van deze bekering kan bovendien niet serieus worden genomen. Zo blijkt u met tal van mensen die in Afghanistan wonen nog contact te hebben op facebook (zie administratief dossier). Hieronder bovendien ook mensen waarvan u verklaart dat het uw neven zijn en die u volgens uw verklaringen als ongelovige zouden beschouwen (CGVS, p.21). Het lijkt er dus sterk op dat er in werkelijkheid niemand in Afghanistan op de hoogte is van uw bekering, waardoor men er wel kan van uitgaan dat noch uw familie in Afghanistan, noch uw kennissenkring of de Afghaanse autoriteiten weet hebben van uw démarches in België, en het dus ook niet aannemelijk is dat u zou worden beschuldigd van apostasie. Dit is aldus geen element dat een nood aan internationale bescherming met zich meebrengt."*

De Raad stelt vast dat in bovenstaande motieven van de bestreden beslissing meerdere pertinente redenen worden aangehaald waarom verzoeker niet kan overtuigen waar hij voorhoudt dat zijn bekering tot het christendom oprecht is. Waar de commissaris-generaal zich terecht vragen stelt bij het feit dat verzoeker zich zou hebben bekeerd zonder zich te bekommeren om de mogelijke nadelige gevolgen hiervan in Afghanistan, repliceert verzoeker in het tweede middel dat de meeste Afghanen en Iraniërs die zich bekeerd hebben tot het christendom in België deze opmerking niet hebben gekregen hoewel zij ook op de hoogte zouden zijn geweest van de gevolgen van een dergelijke bekering. Nog daargelaten dat het hier een loutere bewering betreft die verzoeker op geen enkele wijze staaft, gaat verzoeker eraan voorbij dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt behandeld met inachtneming van de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak. Om die reden is ook het argument dat verzoekers raadsman in 2018 meer dan tien dossiers zou hebben gehad van bekeerlingen die door de commissaris-generaal werden erkend als vluchteling *in casu* niet dienstig. Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij in het tweede middel aanvoert dat hij gestopt is met naar de kerk te gaan na het overlijden van zijn vader omdat hij het moeilijk had met het besef dat diens dood aan zijn bekering te wijten was. Immers, volgens verzoekers verklaringen is hij in Nederland maar gestopt met naar de kerk te gaan begin 2014, terwijl zijn vader reeds overleden zou zijn in 2012 (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21-22). Bovendien heeft verzoeker, zoals hij ook zelf erkent, dit element tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet aangehaald en wordt het derhalve in het verzoekschrift *post factum* aangebracht. Waar verzoeker in het tweede middel aan de hand van algemene informatie nog betoogt dat elke bekering uniek is en verschilt van persoon tot persoon, doet hij geen afbreuk aan het geheel van de hoger vermelde motieven op basis waarvan wordt geoordeeld dat hij niet aannemelijk maakt dat aan de bekering in zijn persoonlijke geval een oprechte overtuiging ten grondslag ligt. Het loutere gegeven dat elke bekering uniek is en verschilt van persoon tot persoon betekent nog niet dat elke bekering oprecht is.

De omstandigheid dat verzoekers bekering dateert van zes jaar voor zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS doet geen afbreuk aan de verwachting dat hij over deze bekering en de aanleiding daartoe coherente verklaringen aflegt en dat hij bovendien verklaringen aflegt die kunnen getuigen van een oprechte beleving van zijn geloof in de jaren volgend op deze bekering. Zoals hoger vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat zijn laaggeschooldheid hem parten speelt, derwijze dat hij de zeer persoonlijke redenen onderliggend aan zijn verzoek om internationale bescherming niet naar behoren zou kunnen uiteenzetten.

Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, aangezien zij door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat verzoeker in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt omwille van zijn bekering tot het christendom.

Wat betreft de documenten die verzoeker heeft neergelegd ter staving van zijn verzoek, is de Raad van oordeel dat deze geen ander licht kunnen werpen op de appreciatie van verzoekers vluchtmotieven. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

*“Uw taskara bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. De documenten van de kerk in Apeldoorn bevestigen dat u in 2012 in Nederland naar de kerk ging en er gedoopt bent. Het CGVS betwist dit niet. Dat uw bekering niet uit opportunistische overwegingen werd ingegeven en dat u omwille van dit feit een risico op vervolging loopt in uw land van herkomst, toont u hiermee evenwel niet aan. Wat betreft de brief die van de Taliban zou zijn, dient te worden opgemerkt dat dergelijk document uw relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien werd eerder in deze beslissing al opgemerkt dat de inhoud van deze brief niet strookt met uw verklaringen. Dezelfde opmerking geldt voor de brief waarvan u verklaart dat deze van uw familie komt. U maakt het niet aannemelijk dat zij u werkelijk zouden verstoten hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De brief die van een kennis van u hier in België zou zijn kan verder bezwaarlijk als objectief worden beschouwd en levert evenmin enige bewijswaarde. De vaststelling dat zij louter uw hierboven ongeloofwaardig geachte problemen met de Taliban herhaalt, weet de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen evenmin te herstellen.”*

Door in het tweede middel van het verzoekschrift louter te stellen dat hij *“meerdere bewijzen (heeft) voorgelegd over zijn bekering en de ongenoegen van zijn familie in het land van herkomst”* en dat de commissaris-generaal *“heeft nagelaten om met dit element rekening te houden”*, zonder *in concreto* te specificeren met welke bewijzen geen rekening werd gehouden, slaagt verzoeker er niet in deze concrete motieven te weerleggen of te ontcrachten.

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt geen rekening te hebben gehouden met het feit dat hij al sinds 2008 in Nederland en België woont en dat hij hierdoor vervreemd zou zijn van zijn land van herkomst, laat hij na concrete elementen bij te brengen waaruit kan blijken dat hij niet meer op een normale manier zou kunnen functioneren in de Afghaanse samenleving nadat hij tien jaar in Europa heeft verbleven. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie kunnen in dezen niet volstaan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

### 2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker gewag maakt van een deelname aan een actie van Afghanen in een kerk te Brussel, stelt de Raad op basis van het rechtsplegingsdossier vast dat verzoeker hiervan eerder geen melding heeft gemaakt. Bovendien beperkt hij zich wat dit betreft tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Ten slotte licht verzoeker niet toe in welke zin dit element voor hem een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou inhouden.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt verwerende partij in haar aanvullende nota van 13 juni 2019 op basis van recente informatie waaraan in deze nota wordt gerefereerd dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In voormelde aanvullende nota van verwerende partij wordt desbetreffend het volgende uiteengezet:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

*Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.*

*Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.*

*Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.*

*Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."*

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij. De persartikels en rapporten waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst bevatten geen gegevens die niet reeds in rekening werden genomen in deze recente informatie en doen er derhalve geen afbreuk aan.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN